



Фракофилство у Русији и русофилство у Француској веома су старе појаве са историјским педигреом на обе стране. Рецимо, време Петра Великог је један од таквих периода историје.

Руски славјанофили, читава једна струја у филозофији и антропологији људске мисли, преведени су на одличан француски језик веома рано. Тако су Французи у најбољем преводу могли да читају Сергеја Булгакова, Константина Леонтјева, Павла Флоренског, Николаја Берђајева и друге руске филозофе, као и класике књижевности Достојевског, Толстоја и сл. Бака по мајци Николаја Берђајева била је Францускиња, што је додатно погодновало рецепцији његовог дела у овој земљи. Али, највише је томе погодновао сам велики број руске емиграције у Француској и извесно је да ниједан период баналне политике (чак ни Наполеонови походи) није могао да угуши постојеће русофилство у Француској и обрнуто, франкофилство у Русији. Сигурно је и то да је у периодима потрошачког пропадања, француску културу сачувала управо руска емиграција, о чему су сведочили многи француски писци и Академици. Један од најпознатијих музичких конзерваторијума у Паризу, свакако је био и остао конзерваториј Рахмањинов. Давно, у Паризу, као студент, сећам се, често сам се чудила колико се много на улицама говорио руски језик, схвативши касније да је руска емиграција била одувек једна од најцењенијих и најбоље позиционираних исељеничких група у Француској.

Чак и међу световним политичарима, русофонство и русофилство је увек постојало. Наравно, највећи русофил међу политичарима новог доба био је сам генерал Де Гол, вођа француског покрета отпора, који је уважавао чак и Совјетску комунистичку Русију, понављајући често да ће се "Русија обновити", а да ће савез Француске и Русије остати важан за деголистички европски лук, према коме се Европа простира до Урала и Владивостока.

У односу на Балкан и малу Србију, политичке оријентације Русије и Француске у историји су често биле на једној страни, а оне Немачке и Енглеске на другој.

У давној француској кампањи за председника, Жак Ширак је бројној руској емиграцији у Паризу рецитовао Пушкинове стихове "Јевгеније Оњегин", показавши да познаје руски језик, а ови гласови веома су му помогли да победи у председничкој трци. Бивши премијер Доминик де Вилпен, који је и сам песник, чинио је нешто слично у Москви, али

његови антиглобалистички говори у Уједињеним нацијама били су и без тога довољни да ојачају пријатељство две земље. Угледни француски академик Хелена Карер Д'Анкос, годинама је својим књигама Француској представљала и Совјетски Савез и Русију. Универзитет Сорбона одувек је имао јаку катедру за руски језик и литературу, а професори су били сами Руси из прве друге, или треће генерације. Руска црква у Паризу и руске цркве по читавој Француској бројне су и савршено опремљене и уређене, што је дуго времена био узор француским православним црквама којих је данас такође све више. Докле год су наше српске цркве у овој земљи изгледале сиротињски, ми смо наше француске пријатеље, водили у руску цркву у шеснаестом кварту Париза.

Русофил је на свој начин био и Жан Пјер Шевенман, француски социјалиста који је недавно посетио Србију. Филмови Никите Михалкова потресали су Париз, а руским уметницима је овде посвећивано више пажње него у медијима у Југославији и Србији.

Нико и никада у Француској није успео на уништи велики словенски дух и његово незауостављиво ширење.

Чак ни прошлост једног Владимира Путина није много нападана у малобројним антируским круговима вулгарне галске Републике онда када је он постао председник Русије.

Повратак у садашњост и бекство Саркозија

Двадесет седмог новембра у, за нас Србе несрећном дворцу "Рамбује" у Паризу, руски премијер Владимир Путин, у пратњи огромне руске делегације, срео је свог хомолога Франсоа Фијона. Путин је из Русије донео десетине привредних понуда из којих се изродило чак 25 уговора између две земље. Сви ови уговори имаће дуготрајни карактер и сви говоре о "заједничком интересу Француске и Русије". Колико год да то делује нестварно, треба рећи да је данас много више Француза који желе да живе и раде у Русији, него обрнуто, Руса који желе да живе и раде у Француској. Још пре неколико година за време Ширакове власти, када је Путин такође посетио Француску и срео се и са нашом српском делегацијом у Паризу, тај однос је био потпуно супротан у корист Француске.

Понуда руској војној морнарици изузетног француског носећег хеликоптера *Мистрал*, због своје поливалентности прозваног "швајцарски нож", забринула је и уплашила балтичке и грузијске суседе да се иста техника не употреби против њих. Али са Путином су у Француску стигли и људи из нафтне индустрије, гасовода, енергетског и металургијског сектора, технологије аутомобила, аеронаутике, из домена банкарства, финансија и представници готово свих постојећих руских привредних компанија. Ово је све подсетило на Велико представљање и отварање на линији Русија-Француска, налик на историјску "Велику Амбасаду" из доба Петра Великог.

Чак су и фармацеутске фирме најавиле своју билатералну размену, посебно оне које производе биљне и хомеопатске препарате, будући да је у Француској, упркос куповини 94 милиона вакцина против новог грипа, само мали проценат грађана (укључујући и лекаре који су одбили да се вакцинишу и да вакцинишу друге, па је за ово мобилисана војска) пристао да се одазове на позив.

Један од највећих данашњих руско-француских договора је и тај да "Рено-Нисан" реновира руски "Автоваз", у коме Французи већ држе 25 посто акција. Депутат Думе Алексеј Багриаков сматра да је ово историјска понуда руској аутомобилској индустрији. Французи ће учествовати и у изградњи гасовода "Јужни ток", а француска компанија "Тотал" моћи ће да има приступ руском енергетском тржишту. Француско-руски циљ је јасан: у проблему испоруке гаса, важно је прескочити Украјину.

И тако, док се наша мала Србија нећка и преиспитује шта је добила, а шта изгубила после потписивања споразума са Русијом, богата Француска се за руско тржиште из све снаге бори, може се рећи вукући Русију за рукав, независно од корифејског централизма Брисела.

Руски рецепт за Србију

Русија је изјавила да је тренутно уговори са Европском унијом не интересују, већ је занимају искључиво билатерални уговори са сваком појединачном европском земљом. Будући да су такви односи Русије већ решени са Немачком и Италијом, прелази се, према тумачењу Кремља, на односе са најважнијом земљом Европске уније, Француском, иако ово изазива револт у неким новим земљама Уније са истока, које су данас под атлантском управом. Како Руси кажу, ово не значи да Русија жели да поцепа Европску унију. Али, када је реч о Европи, Русија жели уговоре на националном и

државном, а не на супра-националном нивоу. За њу Европа постоји, али то је пре свега Европа држава и нација, барем док се Европска унија заиста не "уједини", како они кажу.

Тачно је да је Русија пред претходне председничке изборе у Француској, из све снаге навијала за противкандидата Николи Саркозију, односно против овог последњег. Али, Русија је и од овакве Француске под управом Саркозија успела да направи свог савезника, што уједно значи и пораз Саркозијеве првобитне политике. Ништа чудно. Ова политика је већ поражена у свему. Ништа од најављеног Саркози није успео да оствари, осим да Француску, уз бучне бубњеве, формално приближи НАТО пакту. Све друго би за њега било потпуно, али и јако брзо политичко самоубиство (удаљавање од Русије, укидање социјалне помоћи, истеривање странаца...). А судбина је Саркозију очигледно поклонила постепено, али сигурно нестајање са хоризонта француске историје.

Саркози је зато знао шта треба да учини у тренутку доласка Владимира Путина у његову престоницу. Спаковао се и побегао је у Тринидад и Тобаго (Кариби), обезбедивши својој маленкости јак алиби.

Увертира 1812, па руско-француски загрљај 2010.

Главни комесар француског културног организационог тела Никола Шибает, најавио је већ данас најмање 400 културних француско-руских догађаја само на националном нивоу и ко зна колико још на регионалном нивоу, у току 2010. године. Отвара се година француско-руске заједничке културе. Можда ће и тада Николас Саркози побећи да се у Нојевом чамцу вози са Џорџом Бушом, као што је то учинио у својој председничкој трци, понављајући у хипоманичној некритичности "ја сам Американац". Ако он то и јесте, француски народ је свакако показао да није.

Саркози је, дакле, са свим слабостима Наполеона Трећег, кога је Виктор Иго прозвао "Мали" (не због висине, наравно), побегао пред Владимиром Путином. Уосталом, за Саркозија је Владимир Путин још увек бивши агент КГБ-а, а прошлост његовог оца је хонведовска, па баш и не би морали превише често да се срећу.

Поред тога, Саркозија су приликом последњег боравка у Москви за време Путиновог

Француска борба за Русију

Пише: Мила Алечковић-Николић
понедељак, 30 новембар 2009 12:45

царевања тако исмејали и напили јаком вотком, да је на видео снимку који су руски новинари ширили свуда, колутао очима, махао рукама, пењао се на прсте и подригивао.

У страху да Путин не долази да му кришом у пиће стави "византијску пилулу", Саркози је ипак изабрао да буде одсутан.

У току хладног рата, далеке 1966. године, чак је и Де Голова супруга Ивона, приликом посете Москви са супругом, тадашњим председником Француске, у једном предаху гала вечере своме мужу шапнула на ухо: "Шарл, знаш ли да се прича како Руси имају једну врсту отровне рибе коју могу да ставе у тањир било ком госту и да овај од отрова премине, али тек после пет година?"

Остало је записано да се Де Гол на овај шапат своје супруге грохотом насмејао рекавши гласно: "Ако би то наши пријатељи и пробали, шта бих ја, душо, ризиковао у мојој 76. години живота?"